

El polítòleg Sergi Cristòbal denuncia la manca d'estratègia independentista

written by Llorenç Prats | 9 de juny de 2022

El 2023 pot ésser un any fatídic en molts sentits, clamen des del món econòmic i de la política europea. En clau nacional, tot plegat pot ésser encara pitjor, com destaca el polítòleg Sergi Cristòbal (<http://cristobaljane.com>). Sense **una estratègia clara**, compartida, de llarg termini, es pot aguditzar la crisi que pateixen els catalans, exposa en el seu article “Del consens a la crisi”.

El punt de partida és clar ja que “des de 2017 **Catalunya es troba de facto sense govern** i des de 2010 s’ha buidat tot projecte de país” exposa aquest polítòleg. L’abisme entre fer la independència merescuda i guanyada democràticament i qualsevol cosa que vingui després que no sigui coherent amb això esdevé un absurd polític.

Per això, com també destaca, ja s’albira “una espècie d’enyorança vers els governs de Jordi Pujol o, en el cas d’alguns col·legues més escorats cap a l’esquerra, el primer tripartit de Maragall”. En aquells moments, si més no, “el fer país” omplia un objectiu estratègic. Un fet que ara no succeeix, ja que tocaria lògicament, activar els mecanismes, en tot ordre de coses, de la secessió. Amb unghes i dents. Doncs **el consens per fer la independència és el que roman vigent**, atès el referèndum vinculant d’autodeterminació que es va guanyar democràticament.

Estem avisats per la Comissió Europea que el 2023 vindran les retallades, potser més cap al final d’any. Un horitzó que es pensa llunyà i que fa pensar que la situació actual no és tan greu. I aleshores quan arribi, una vegada més, es descobrirà

com de limitada és la perifèria per resoldre res mínimament, més enllà d'anar fent, sense esma.

Una perifèria, com exposa Sergi Cristòbal, que no sols no es capaç de resoldre els seus problemes sinó que abunda "en la legitimació i democratització d'un sistema polític (espanyol)", conegut com **"règim del 78" hereu directe de la dictadura militar espanyola** i del resultat de la guerra civil espanyola el 1939.

No fer la independència quan tocava, el 2017, sumeix a Catalunya, en una profunda crisi política, fins al punt que "el sistema de partits catalans es converteixi en un precipici on les formacions van caient perquè no saben què fer a Madrid i, ni molt menys, saben què fer a Catalunya". **El "peix al cove" està mal vist, és una defecció.** I confiar en una negociació política entre Catalunya i Espanya, és només una expectativa que es va consumint lentament.

Segons l'anàlisi de Sergi Cristòbal, el problema rau en que la lluita nacional per esdevenir un nou estat en forma de república passa "de ser un element democratitzador a anar a rebufl d'una esquerra (Podemos) que a la llarga entrarà dins d'aquest sistema polític". Un fet que queda palès, per exemple, com exposa, **amb "amb el 25% de castellà a les aules, on Òmnium ha comprat una decisió política** pel simple fet d'estar avalada per la taula de partits però que internament no té suport".

Finalment, ho rebla dient que "poca cosa aguantarà dempeus si es segueix amb la dinàmica de la taula de partits i entitats (només fa falta veure qui integra Òmnium, l'ANC i els diferents partits per posar-se a córrer)".